

Norsk-Finsk Interesseorgan ble etablert i juni 2008.

Dette som et resultat av de norske myndighetenes feilaktige bruk/praktisering av kvenbegrepet.

Organisasjonens medlemmer består av norske statsborgere med en eller flere finske forfedre.

(Finske forfedre som innvandret til Norge før 1940.)

I 1999 ratifiserte Norge Europarådets rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter.

Herunder ble den finskættede (Norsk-finske) del av Norges befolkning også inkludert.

Norske statsborgere som er etterkommere av finsk innvandring til Norge før 1940 er definert som den nasjonale minoriteten Kvener.

NFI mener at myndighetenes definisjon er altfor generell og i strid med den konvensjon som vedtaket er forankret i. Dagens tekst utpeker alle de finske etterkommere som en beskyttet minoritetsgruppe og staten benevner denne gruppen som "kvener". Dette blir veldig feil fordi alle finskættede i Norge som selv ikke har påberopt seg konvensjonen stigmatiseres.

Videre stigmatiseres deres forfedre, historie, språk og kultur som en del av den "kvenske" gruppen. Denne type stakkarliggjøring av den finske innvandrerhistorien er en total forvrenging av historien.

Dagens tekst: "Etterkommere av den finske innvandringen..." må forandres til "Blant de finske etterkommere finnes der personer som..."

Den norske stat har også selv bestemt at denne gruppens navn skal være "kvener". Staten skal ikke omtale andre enn de som selv ønsker å tilhøre den kvenske minoritetsgruppen som "kvener".

Asbjørn Eide, professor ved universitetet i Oslo, og ekspert i menneskerett har støttet NFI i dette syn på begrepsbruken. Se brev fra Asbjørn Eide i Arkivet

Det er selvfølgelig ikke mulig for myndighetene å gjette seg til hvem som påberoper seg konvensjonen og hvem som ønsker å være en del av den kvenske minoritetsgruppen. Dersom noen føler sin identitet som kven så påhviler det hver enkelt person å ta et initiativ ved å melde seg inn i en kvensk forening eller organisasjon. Staten vil da kunne praktisere sin kvenpolitikk mot den kvenske gruppen og samtidig ha en oversikt over behovet.

Finnes der kvenske samfunn i Norge?

I realiteten kan man ikke tale om kvener som om dette er særegne folkegrupper i Norge.

Kvener i moderne forstand kan ikke betraktes som annet enn en akademisk og målrettet konstruksjon iscenesatt av et akademisk miljø blant annet universitetet i Tromsø.

Pr. i dag er det også disse isolerte miljøene som presser på myndigheter for å finansiere videre forskning på fenomenet "kvener", "kvensk" språk og "kvensk" kultur. Den alminnelige befolkningen i Finnmark og Troms, som denne forskningen og språket er myntet på, stiller seg totalt uforstående til hele prosjektet.

En god del av den eldre generasjonen tar den "kvenske" stigmatiseringen veldig tungt, fortviler og føler seg maktesløse.

Siden 1980 tallet har statlige institusjoner som universitetet i Tromsø, museer, enkelte skolemiljø og Norske kveners forbund drevet en form for "kvensk" propaganda. Spesielt ungdom blir utsatt for ensidig påvirkning av lærere og professorer.

Mye tyder på at regjeringsmedlemmer og deres byråkrater er feilaktig overbevist om at der faktisk finnes områder i Finnmark og Troms med "kvenske" samfunn som har tapt sitt "kvenske" språk og følgelig behøver beskyttelse som minoritetsgruppe.

Fakta er at til tross for mer enn tyve års kvensk akademisk påvirkning gjennom media og i skolene så finnes der mindre enn 1 % av den norsk-finske befolkningen som krever beskyttelse som minoritetsgruppe og som ønsker å klassifiseres som "kvener". Der finnes heller ingen grupper/bosettinger med de moderne og akademisk konstruerte "kvenene" som myndighetene definerte i 1999.

Reelt behov for "kvensk" språk eksisterer absolutt ikke. Det er faktisk heller ikke gjort noen statlige undersøkelser blant den befolkningen som det påstås skal ha behov for et "kvensk" språk. Derimot finnes der en viss etterspørsel for finsk. Også som valgfag i den videregående skole.

Hovedsaklig finner man "kvener" blant aldrende forskere og akademikere med særlige interesser for statlig finansiering til kvenforskning og for akademisk adspredelse.

Myndighetenes kvenpolitikk skal selvfølgelig bare drives mot de som selv ytrer et ønske om dette. Derfor må myndighetene også kartlegge hvem disse er og hvor de er.

Der finnes ingen dokumentasjon som tilsier at det var normalt at de finske innvandrerne eller deres etterkommere beskrev seg selv som "kvener" og at disse hadde et kvensk språk. Derimot finnes det tilstrekkelig dokumentasjon for det motsatte. Der har vært aktiv motstand mot kvenbegrepet i over hundre år. Se i Arkiv.

At der finnes noen få blant de norsk-finske i landet som ønsker å bli behandlet som en beskyttet kvensk minoritet og offisielt kalles kven er i seg selv uproblematisk.

Men kvenenes versjon av historien må ikke overskygge eller "kapre" den offisielle historien til den øvrige flertallsbefolkningen av finske etterkommere og deres forfedre.

Det bestrides ikke at det store flertall ser på seg selv som en del av det norske storsamfunn, har norsk som morsmål og ser på sine forfedre som finske og med sitt finske språk.

NFI krever at AID redegjør for den offisielle bruken av kvenbegrepet.

NFI anslår at det sannsynligvis finnes minst hundre tusen etterkommere av den finske innvandring i Norge i dag (Innvandring i perioden år 1500 til 1940). Frem til 1999 var det ingen offisielle "kvener" i Norge. I 1999 kan man si at der oppsto veiskille, i det øyeblikk staten ratifiserte rammekonvensjonen. Ratifiseringen inkluderer finske etterkommere som en beskyttet minoritetsgruppe som staten benevner "kvener". Dette resulterte i en oppdeling der etterkommere av den finske innvandringen til Norge deles i to grupper. En liten gruppe bestående av personer som sier de er kvener og en stor gruppe som mener de er norske og etterkommere av den finske innvandring.

Felles for begge gruppene er at de offisielt hadde samme historie før 1999. I den offisielle historien er det finske innvandrerne og finsk språk og kultur. Ratifiseringen skal selvfølgelig medføre en forandring av den offisielle historien skal selvfølgelig ikke forandres, hverken i navn eller innhold. At noen av de finske etterkommerne ønsker beskyttelse som minoritetsgruppe, ønsker å kalles for kvener og har et annerledes syn på historien, et annerledes syn på sin egen identitet og språk for bli denne gruppens fremstilling av historien. Som ellers i samfunnet så må den offentlige begrepsbruken være helt korrekt. Bare slik oppnås et helt klart skille mellom kvenske gruppen og de finske etterkommere som ikke ønsker beskyttelse eller å omtales som kvener og heller ikke ønsker å bli forvekslet med den kvenske gruppen.

NFI krever at det offentlige kun skal benytte kvenbegrepet om de personer som selv søker beskyttelse og således ønsker å bli betraktet som kven. Kvensk språk skal også bare rettes mot den kvenske gruppens behov. Den øvrige del av den norsk-finske befolkningen skal omtales som norske og i historisk perspektiv som finske innvandrere og det finske språk

Dette på lik linje med andre nasjonaliteter som svenske, danske, eller russiske innvandringsgrupper Her er en link til brevet som ble sent i mai 2009. Brev til AID offisiell bruk av kvenbegrepet (Kan ta litt lengere tid å laste ned...)

Arbeids og inkluderingsdepartementet (AID) har lovet å saksbehandle dette innen september 2009.

NFIs oppfatninger om den Norsk-finske befolknings betydning for det norske storsamfunnet

- De finske innvandrerne på 1800 tallet og frem til i dag var av vesentlig betydning for den norske stat. Spesielt for Norges etablering av bosettinger i nordområdet.
- Uten denne befolkningsgruppens bosetting og kontinuerende tilstedeværelse, spesielt i Finnmark og Nord Troms, hadde dagens moderne samfunn neppe eksistert i den form vi ser i dag.
- Den Norsk-finske del av storsamfunnet er Nord Norges ryggrad.

.....